

Jaap ter Haar

Saskia en Jeroen

Domme dingen

met illustraties van Nynke Talsma

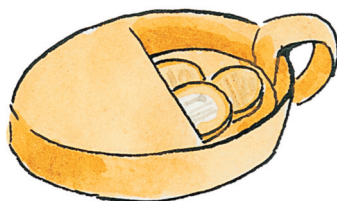

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

De orgelman	7
Goochelen	19
Papa heeft griep	35
Belletje trekken	47
Kappertje spelen	55
Met de bus	61

De orgelman

Saskia liep langzaam naar achteren. Ze haalde heel diep adem. ‘Klaar?’

Toen Jeroen knikte, stormde Saskia naar voren. Ze haalde uit met haar rechterbeen en... *zoeffff!* De bal suisde hoog de lucht in. *Beng!* Hij ketste tegen de stam van de appelboom en bleef daarna nog even stuiteren. Keeper Jeroen had een mooie uitval gedaan, maar had het schot niet kunnen houden.

‘Hij zit!’ Juichend danste Saskia over het grasveld. ‘Een-nul! Olééé, olééé!’ Ze stak haar armen in de lucht, precies zoals ze het echte voetballers op tv had zien doen.

Jeroen zei niets. Met een sip gezicht lag hij op zijn buik in het gras. Het was helemaal niet leuk om met 1-0 achter te staan. En het was nog veel minder leuk om met voetballen van je tweelingzusje te verliezen.

‘Haal de bal nou!’ riep Saskia toen ze uitge-oléééé was.

Maar Jeroen deed niets.

‘Waarom haal je die bal nou niet?’ vroeg Saskia. ‘Kan je soms niet tegen je verlies?’

Toen tilde Jeroen zijn hoofd op. ‘Hoor je niks?’

‘Nee, wat dan?’ vroeg Saskia, die dacht dat Jeroen maar wat zei.

‘Ik hoor een draaiorgel. Kom op, we gaan kijken!’ Meteen sprong Jeroen overeind en begon te hollen. Hij wist zeker dat Saskia achter hem aan zou komen. En dat ze dan gauw zou vergeten dat ze had gewonnen met voetballen. Maar Saskia riep hem terug.

‘Joene, je vergeet iets!’

‘Vergeten? Wat ben ik dan vergeten?’

‘Centjes. Centjes voor de orgelman. We moeten hem toch iets voor de muziek geven?’

‘O ja,’ zei Jeroen.

Samen liepen ze naar binnen. Gelukkig had mama nog wat geld in haar portemonnee. De tweeling kreeg ieder een muntje om aan de orgelman te geven. Met het geld stevig in hun knuistjes geklemd, renden ze de tuin uit.

‘Daar is-ie!’ riep Jeroen. Toen zag ook Saskia een eindje verderop het orgel staan. Hun gezichten begonnen te stralen van de vrolijke muziek die door de straat klonk. *Tienge-lienge, tsjeng-boem!*

Er waren twee orgelmannen; een van hen bediende het grote draaiorgel en de ander ging langs de huizen om geld op te halen. Saskia en Jeroen liepen verder tot ze vlak bij het mooi beschilderde orgel waren. Ze keken er met grote ogen naar.

Tienge-lienge, tsjeng-tsjeng-boem! De muziek kwam uit alle orgelpijpen en een van de poppetjes gaf zo af en toe een tik op een bel. Toen ze lang genoeg naar het orgel hadden gekeken, liepen ze naar de man die het geld ophaalde.

‘Alstublieft, meneer,’ zei Saskia en ze liet haar muntje in het koperen centenbakje vallen.

‘Hier, u krijgt ook wat van mij,’ zei Jeroen.

‘Dank jullie wel, hoor,’ zei de orgelman. ‘Dat is aardig van jullie.’ Hij schudde nog eens hard met het bakje. Toen liet hij al het geld in zijn hand glijden en stak het in zijn broekzak. Hij liep naar de andere orgelman en zei: ‘Laten we effe stoppen, Jan. Ik ben er moe van geworden.’

Het orgel gaf nog een laatste pets-boem en toen was het lied afgelopen. De twee mannen gingen op de rand van het draaiorgel zitten.

Jeroen keek Saskia even aan en trok haar toen een stukje opzij.

‘Hoorde je dat, Sas? Ze zijn moe.’

‘Natuurlijk zijn ze moe. Ze moeten ook zo hard werken: dat grote orgel duwen en aan het wiel draaien.’

‘Ja, en dan moeten ze ook nog overal naartoe lopen om centjes op te halen,’ zei Jeroen.

‘Hé, Joene! Zullen we de orgelmannen gaan helpen?’ Saskia straalde bij de gedachte.

‘Hoe kan dat nou?’ bromde Jeroen. ‘Wou jij soms het orgel duwen? Of aan dat grote wiel draaien?’

‘Nee, joh. Dat bedoel ik niet. We kunnen toch geld voor ze ophalen?’

Daar had Jeroen nog niet aan gedacht en hij riep enthousiast: ‘Ja! Goed idee, Sas!’ Hij pakte Saskia’s arm om haar mee te trekken. ‘Kom dan, gaan we even vragen of ze het goedvinden.’

Saskia trok zich los en schudde haar hoofd. ‘Nee, laten we het stiekem doen. Om ze te verrassen!’

Dat vond Jeroen ook leuk. Ze zagen dat de twee orgelmannen opstonden om weer aan het werk te gaan.

‘Hij gaat aan de overkant geld ophalen,’ zei Saskia toen ze een van de orgelmannen de straat zag oversteken. ‘Zullen wij dan langs alle huizen aan deze kant gaan?’

‘Goed,’ zei Jeroen. ‘Dan beginnen we met dat grote huis. Daar wonen vast rijke mensen en die geven natuurlijk veel geld.’

Hand in hand liep de tweeling de mooie, grote tuin in. Ze moesten over een lange oprijlaan naar de voordeur. Met bonzend hart stonden ze op de statige stoep.

Saskia vond het een beetje eng om aan te bellen. ‘Vind je het ook griezelig?’ vroeg ze zachtjes.

‘Nee, helemaal niet,’ zei Jeroen stoer. ‘We vragen toch geen geld voor onszelf? We doen het om de orgelmannen te helpen.’

‘Ja, dat is waar.’

‘Nou dan!’

Jeroen ging op zijn tenen staan, maar hij kon niet bij de bel. Toen klom Saskia op haar broertjes rug en drukte op het knopje.

Rrrrrrrt! Ze hoorden hoe binnen de bel ging. En in de verte klonken de vrolijke klanken van het orgel.

‘Wedden dat we hier hartstikke veel krijgen?’ vroeg Jeroen. ‘Misschien wel...’

‘Ssst,’ fluisterde Saskia. ‘Ik geloof dat ik iets hoor.’

Meteen begon haar hartje weer stevig te bonzen.

Aan de andere kant van de deftige voordeur klonk gemorrel. Er werd een knip weggeschoven en toen ging de deur open.

Een keurig geklede, oude dame keek de tweeling vragend aan.

‘Zo, kleine hummels. Wat komen jullie doen?’

‘Dag mevrouw,’ zei Jeroen. ‘We komen geld ophalen.’ Meteen stak hij zijn geopende hand naar voren.

‘Geld ophalen?’ De oude dame keek Saskia en Jeroen verwonderd aan. ‘Maar waarom komen jullie geld ophalen?’

‘Het is voor de muziek, mevrouw,’ zei Saskia gauw. ‘Luistert u maar, dan kunt u het draaiorgel horen.’

De dame bleef even stil. Toen keek ze de tweeling aan en knik-

te. 'Nu begrijp ik het. Jullie horen bij het draaiorgel.'

Saskia en Jeroen knikten. Ze waren blij dat de mevrouw het snapte.

'Och, och, arme hummels. Dat jullie er al zo jong op uit worden gestuurd. Dat is me nou ook wat.' Meewarig schudde ze haar grijze hoofd. 'Zo jong en dan al moeten bedelen!' Ze liep een paar pasjes de gang in en kwam terug met haar tas. Haar vingers trilden een beetje toen ze geld uit haar portemonnee haalde. 'Hier, kinderen!' Ze liet een euro in Jeroens hand vallen.

'Ooo, fijn! Dank u wel, mevrouw,' zei Jeroen beleefd.

'Moeten jullie nu al die huizen langs om geld te vragen?'

'Ja, mevrouw,' zei Saskia stralend.

'Het is me toch wat. Zulke kleine peuters!' De dame schudde opnieuw haar hoofd.

Saskia en Jeroen draaiden zich om en wilden net weglopen, toen de oude dame hen terugriep.

'Wacht nog even, kinderen. Ik heb iets voor jullie.' Ze verdween in de gang en kwam even later terug met twee repen chocola. 'Die is voor jou,' zei ze tegen Saskia, 'en die is voor jou,' zei ze tegen Jeroen. 'Omdat jullie zo flink zijn. Hier, pak ze maar aan.'

'Zijn die repen voor de muziek? Of... eh... mogen wij die zelf houden?' vroeg Jeroen voorzichtig. Want eerlijk is eerlijk, ze waren nu aan het ophalen voor de muziek. De repen moesten dus eigenlijk ook naar de orgelmannen. Maar tot zijn opluchting zei de oude dame: 'Die repen zijn voor jullie, hoor. Eet ze maar lekker op.'

'Dank u wel, mevrouw,' zei de tweeling.

Nagekeken door de dame liepen Saskia en Jeroen de lange oprijlaan af. Op straat begonnen ze meteen van hun reep te eten.

‘Geld ophalen voor de orgelmannen is leuk,’ zei Jeroen met zijn mond vol chocola.

Saskia knikte alleen, want ook haar mond zat vol.

Vrolijk liep de tweeling van het ene huis naar het andere. Van een man kregen ze ieder vijftig cent en van een mevrouw die naast hem woonde, samen vijfenzeventig cent. Een jonge moeder van een paar huizen verderop gaf hun elk twintig cent en een snoepje.

‘Het gaat hartstikke goed, hè?’ vroeg Saskia.

‘Nou!’ zei Jeroen.

De tweeling haalde inderdaad veel geld op voor de orgelmannen. Ze waren er heel trots op en lachend liet Jeroen zo af en toe de muntjes in zijn zak rinkelen. Ze belden bij ieder huis aan en bijna overal kregen ze wat.

‘Wat zullen die mannen van het draaiorgel straks blij zijn,’ zei Saskia, die het leuk vond dat ze hen zo goed konden helpen.

‘Zeg dat wel,’ siste Jeroen, want hij had nog steeds zijn zuurtje niet op.

De domme tweeling had niet in de gaten dat de orgelman

inmiddels de straat was overgestoken. Hij was klaar aan zijn kant en liep nu regelrecht naar de huizen waar de tweeling al was geweest. De andere orgelman bleef intussen stevig aan het wiel draaien. *Tsjeng-tingeling, tsjing tsjang tsjong – bom!*

Rrrrrt! De orgelman wachtte op de stoep van het deftige huis tot er open werd gedaan. Het duurde niet lang of hij keek in het vriendelijke gezicht van de oude dame.

‘Dag meneer,’ zei ze.

‘Goedemorgen, mevrouw. Heeft u een kleinigheidje voor de orgelman?’ Meteen stak hij zijn centenbakje naar voren.

De oude dame keek hem verbaasd aan en zei: ‘Maar ik heb al geld voor de muziek gegeven. Ik heb net een euro meegegeven aan die twee lieve kindertjes van u.’

De orgelman liet verbluft zijn centenbakje zakken. ‘Aan wie?’

‘Aan die leuke kindertjes van u,’ zei de dame nog een keer.

‘Aan mijn kinderen? Hoe kan dat nou?’ De orgelman krabde eens achter zijn oor.

‘Ja, aan uw kinderen. En eerlijk gezegd vind ik het heel erg dat u van die kleine hummels langs de huizen stuurt om geld op te halen!’

‘M... maar m... mevrouw!’ De man begon ervan te stotteren. ‘M... maar mevrouw, ik h... heb helemaal geen kinderen!’

‘Nou ja,’ zei de oude dame verontwaardigd. ‘En nu nog liegen ook?’ Ze keek de orgelman streng aan. ‘Ik heb ze toch zeker zelf gezien? Nog geen tien minuten geleden: een jongetje en een meisje.’

‘Mevrouw, ik ben hier alleen met mijn maat. Ik weet toch zeker zelf wel of ik kinderen heb of niet?’ Opgewonden zwaaide de man met zijn armen. Waarom geloofde dat mens hem nou niet?

Ook de oude dame begon haar geduld te verliezen. ‘Hoe

dan ook,' zei ze, 'ik heb al geld gegeven en nu geef ik niets meer. Dag meneer.'

Boem! Met een klap viel de deur achter haar dicht.

Half verbaasd, half kwaad liep de orgelman even later weer over de oprijlaan. Hardop mopperde hij: 'Verdikkeme-nog-an-toe! Ik snap er geen lor van. Twee kinderen die geld ophalen... Ik heb niet eens kinderen!' Ineens bleef de man staan en sloeg met het centenbakje tegen zijn been. Hij begon het te begrijpen. Er waren een paar snertkinderen bezig geld voor zijn neus weg te kapen. Ze deden alsof ze bij het draaiorgel hoorden. 'Verdikke-me-nog-an-toe!' riep hij nog eens. 'Als ik ze te pakken krijg! Dan zal ik... dan zal ik ze...'

Wat hij met ze zou doen, kon hij zo gauw niet bedenken. Maar zijn woedende gezicht beloofde niet veel goeds.

Op straat keek de orgelman aan alle kanten om zich heen. Waar waren die verdraaide kinderen? Maar Saskia en Jeroen waren net de tuin van het laatste huis in de straat binnengelopen. Daarom kon de orgelman hen niet zien.

Nog altijd boos belde de orgelman bij de volgende deur aan en vroeg: 'Heeft u een kleinigheidje voor de muziek?'

'Uw kinderen zijn hier geweest,' zei de man die opendeed. 'Ik heb al geld gegeven.'

Ook hier probeerde de orgelman uit te leggen dat hij helemaal geen kinderen had. Toen liep hij naar het volgende huis. Maar overal was het hetzelfde liedje. 'Uw kinderen zijn al geweest...'